

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/86/2013
Identifikačné číslo spisu:	7010220608
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7010220608.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: N. D., T., právne zastúpený Mgr. Dalibor Tverdák, advokát, so sídlom Čajakova 1, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 64, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1476/2010 zo dňa 09. apríla 2010, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11657/2010-49 zo dňa 07. apríla 2011, jednomyselne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 S /11657/2010-49 zo dňa 07.04.2011 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1476/2010 zo dňa 09. apríla 2010, ktorým zamietol odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Košice - platobný výmer zn. 37849/2009-5638/96Pv zo dňa 03. septembra 2009, ktorým colný úrad podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o územných finančných orgánoch (ďalej len „zákon o správe daní“) určil žalobcovi základ spotrebnej dane z liehu za zdaňovacie obdobie 24.08.2009 v množstve 26,872 hl 100% alkoholu pri teplote 20°C (hl a.) a vyrubil mu spotrebnú daň z liehu za zdaňovacie obdobie 24.08.2009 vo výške 25.243,02 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobca namietal nedostatočne zistený skutkový stav spočívajúci v tom, že pokiaľ ide o preukázanie hodnoverného spôsobu nadobudnutia liehu v spotrebiteľskom balení, žalovaný sa uspokojil len s vyhlásením daňového subjektu F.F. a nerealizoval osobnú konfrontáciu medzi žalobcom a týmto daňovým subjektom ako dodávateľom. Konštatoval, že správca dane nevychádzal iba z písomného vyjadrenia daňového subjektu, ale jeho tvrdenie overil

miestnym zisťovaním, mal k dispozícii na porovnanie faktúry, ktoré vystavuje daňový subjekt, ako aj doklady z registračnej pokladnice a z nich bolo jednoznačne preukázané, že doklady predložené žalobcom nezodpovedajú tým, ktoré používa daňový subjekt F.F.. Zistenia správcu dane spochybnil pravdivosť a vierohodnosť faktúr a dokladov, preto žalovaný správne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Nevykonanie osobnej konfrontácie namietal žalobca prvýkrát v žalobe, a preto sa touto námietkou žalovaný zaoberať nemohol. Ani ďalšie námietky, že daňová povinnosť vznikla výrobcovi liehu, prípadne tomu, kto uvádza lieh do obehu súd nepovažoval za dôvodné, pretože žalobcovi bola vyrubená spotrebná daň z liehu podľa § 12 ods. 2 zákona č. 105/2004 Z.z. z dôvodu, že bolo zistené, že sa u neho nachádza lieh, ktorého pôvod alebo spôsob nadobudnutia nevedel preukázať. Podľa krajského súdu rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky náležitosti, je riadne a dôsledne odôvodnené, spisy obsahovali protokol o vykonaní riadnej daňovej kontroly a opakovanej daňovej kontroly a tiež aj dôvod, pre ktorý bola vykonaná. Žalobca nevie preukázať pôvod ani spôsob nadobudnutia liehu v súlade so zákonom a na námietky uplatnené po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty súd nemohol prihliadať.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo pre neúplnosť spisov správneho orgánu zruší, vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná náhradu trov konania. Namietal, že napadnuté rozhodnutie sa opiera o ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a/ zákona o spotrebnej dani z liehov, t.j. že nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom. Zo skutkových okolností nie je zjavné, či vznik daňovej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi sa týka nespôsobilosti preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu, a ak by sa pripustilo, že tieto výroky sa navzájom nevylučujú, je pre určitosť rozhodnutia potrebné ustáliť, ktorý z nich je pravdivý, t.j. ktorý dôvod vzniku daňovej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi nastal.

Ďalej uviedol, že žalovaný doručil správny spis s podkladmi týkajúcimi sa len opakovanej daňovej kontroly, ale nie aj riadnej daňovej kontroly, ktorá jej predchádzala a bola u neho vykonaná za zdaňovacie obdobie január 2006 - december 2007, a ktorej výsledkom bol záver, že riadne preukázal pôvod a spôsob nadobudnutia spotrebiteľského balenia liehu a nevznikla mu žiadna daňová povinnosť. Súčasťou spisu nebola žiadosť Colného úradu Košice zo dňa 29.01.2009 o vydanie podnetu na vykonanie opakovanej daňovej kontroly, čo má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Z predložených dôkazov vyplýva, že neexistovali žiadne nové skutočnosti na vykonanie opakovanej daňovej kontroly, ktoré by už neboli známe (riadna daňová kontrola bola u žalobcu ukončená dňa 13.10.2008) a v dôsledku postupu správcu dane bol porušený princíp právnej istoty ako neoddeliteľnej súčasti princípov právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy SR. V súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a príslušnými obchodnoprávnymi predpismi (§ 15 Obch.Z) preukázal daňovými dokladmi tak pôvod, ako aj spôsob nadobudnutia liehu od obchodného zástupcu daňového subjektu F.F.. O prípadnom prekročení oprávnenia obchodného zástupcu nemohol vedieť, čo potvrdzuje výsledok riadnej daňovej kontroly. Daňové doklady boli vystavené na existujúcu osobu, na daňový subjekt F.F., preto aplikácia § 29 ods. 9 zákona o správe daní je nesprávna. Dokazovanie vykonané správcou dane nie je dostatočné pre správne posúdenie veci a presúvanie dôkazného bremena výlučne na žalobcu nemá oporu v platnej právnej úprave.

V ďalšej časti odvolania namietal, že správca dane nevykonával konfrontáciu medzi ním a daňovým subjektom F.F.. Pri kúpe tovaru od tohto daňového subjektu sa správal obozretne v rozsahu, ktorý je možné od neho spravodlivo požadovať. Bolo mu predložené povolenie na predaj liehu č. 667130600035 zo dňa 28.09.2006 vystavené Colným úradom Trenčín. Spotrebiteľské balenia liehu boli riadne zabalené, opatrené kontrolnými známami, identifikačným číslom a označením výrobcu, čím bolo preukázané zaplatenie spotrebnej dane z tovaru. Cena za balenia liehu bola v súlade s § 10 ods. 35 zákona o spotrebnej dani z liehu platného v rozhodnom zdaňovacom období a skutočnosť, že tovar bol opatrený kolkovými známami preukazovala, že je predávaný v daňovom voľnom obehu. Keďže uhradil spotrebnú daň v rámci kúpnej ceny, žalovaný ho zaviazal na duplicitnú úhradu, čo je pre neho ako samostatne zárobkovo činnú osobu likvidačnou skutočnosťou.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť s odôvodnením, že námietky žalobcu považuje za právne irelevantné. Žalobca v daňovom konaní nepreukázal ani pôvod a ani spôsob nadobudnutia spotrebiteľských balení liehu (ďalej len „SBL“) v súlade so zákonom č. 105/2004 Z.z. Samotné predloženie dokladov (faktúr), ktorých dôkazná a výpovedná hodnota bola v priebehu daňového konania jednoznačne spochybnená a vyvrátená, automaticky neznamena, že to právne relevantným spôsobom preukázal, v dôsledku čoho neunesol dôkazné bremeno. V posudzovanom prípade nebolo preukázané, že daňový subjekt F.F., t.j. dodávateľ žalobcu, bol tým subjektom, ktorý dodal a predal SBL, a zistenia colného úradu boli verifikované a vyhodnotené nielen na základe tvrdenia tohto daňového subjektu, ale boli preverené miestnym zisťovaním priamo v jeho účtovníctve. Colný úrad vykonával dôkazy z úradnej povinnosti a z výsledkov šetrenia je zrejmé, že daňový subjekt F.F., nemohol žalobcovi dodať predmetné SBL, lebo uviedol, že faktúry č. 2007044 zo dňa 26.02.2007, č. 2007116 zo dňa 02.05.2007 a č. 2007162 zo dňa 12.07.2007 (faktúry predložené žalobcom) ním neboli vystavené, uvedené čísla faktúr nie sú v jeho účtovnej evidencii evidované, forma predložených faktúr nezodpovedá faktúram ktoré vystavuje, v údajoch o dodávateľovi na uvedených faktúrach je uvedené nesprávne číslo účtu, nesúhlasí tvar pečiatky, ktorú používa, nesúhlasí číslo zo živnostenského registra, podpis na faktúre nezodpovedá podpisu žiadneho jeho pracovníka a žalobca nie je evidovaný v jeho databáze ako jeho odberateľ. Zákon č. 105/2004 Z.z. subsumuje „obidva“ spôsoby vzniku daňovej povinnosti pod jedno ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a/ zákona, pričom vznik daňovej povinnosti z dôvodu, že žalobca nevedel preukázať pôvod liehu, alebo, že nevedel preukázať spôsob jeho nadobudnutia nemení nič na výsledku, t.j. vzniku daňovej povinnosti na strane žalobcu, a rovnako nemá žiadny vplyv ani na výšku určenej daňovej povinnosti. Dôkazom toho, že rozhodnutie nebolo pre žalobcu nezrozumiteľné je aj skutočnosť, že v konaní predkladal dôkazy, ktorými sa snažil odvrátiť nežiaduci výsledok konania - vznik daňovej povinnosti a vyrubenie spotrebnej dane.

Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre neúplnosť spisov, túto vzniesol žalobca nad rámec odvolania a žalobného návrhu. Opakovaná daňová kontrola bola vykonaná na podnet Colného riaditeľstva SR v súlade s § 15b ods. 1, v spojení s ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., a z citovaných ustanovení je zrejmé, že sa vždy bude týkať toho istého daňového subjektu, toho istého zdaňovacieho obdobia, t.j. tých istých skutočností, ktoré boli predmetom už vykonanej daňovej kontroly v minulosti. Žalobca napáda zákonnosť opakovanej daňovej kontroly a poukazuje na inštitút právnej istoty, no v čase jej začatia nevzniesol voči tomuto úkonu správcu dane žiadnu námietku, nenamietal proti postupu, ale práve naopak, s opakovanou daňovou kontrolou súhlasil a o jej začatí bol riadne vyrozumieť. Pri preverovaní dokladov bolo zapojených do „akcie“ v rámci súčinnosti viacerých colných úradov ako správcov dane, pričom preverovania dokladov sa netýkali len žalobcu, ale viacerých daňových subjektov, preto zistenia uskutočnené jedným správcou dane v rámci Slovenskej republiky neznamena, že sa tieto zistenia stali známe všetkým správcou dane. Žalovaný preskúmaval v rámci odvolacieho konania všetky skutočnosti, t.j. nielen rozhodnutie samotné konanie, ale tiež konanie ktoré mu predchádzalo a má za to, že k pochybeniu neprišlo a ako konanie, tak aj rozhodnutie bolo v súlade so zákonom.

Námietku nevykonania konfrontácie medzi žalobcom a daňovým subjektom F.F. vzniesol žalobca prvýkrát až v žalobe, preto sa ňou žalovaný nemohol zaoberať. Nevykonanie tohto dôkazu nemôže spôsobiť nedostatočné alebo neobjektívne zistenie skutkového stavu veci, nakoľko vykonaným dokazovaním bola dostatočne spochybnená legálnosť pôvodu alebo spôsobu nadobudnutia spotrebiteľského balenia liehu (zároveň bolo v konaní preukázané, že v mene daňového subjektu F.F. nekonali žiadni jeho zamestnanci).

Záverom k tvrdeniu, že žalobca bol zaviazaný na duplicitnú úhradu spotrebnej dane (keďže tento nadobudol SBL za cenu, v ktorej bola zahrnutá už aj spotrebná daň) žalovaný uviedol, že v daňovom konaní bolo jednoznačne preukázané, že vystavené faktúry sú falošnými dokladmi, ktoré nie sú riadne zaúčtované, t.j. celý obchodný prípad nemá svoje identifikovateľné subjekty. V posudzovanom prípade nestačí len preukázanie dokladu ako takého, ale takýto doklad, okrem iného, musí vierohodne preukázať subjekt, ktorý tovar dodáva. Subjekty musia byť identifikovateľné a musia mať oprávnenie obchodovať

s tovarom, ktorý je predmetom odberu a dodávky. Iba v takom prípade je možné považovať preukázanie potrebných dokladov za vierohodné pre daňové konanie. V danom prípade tomu tak nebolo, pretože v skutočnosti subjekt označený na dokladoch nebol totožný so skutočným dodávateľom tovaru (uvedený právny názor vyslovil Najvyšší súd SR v obdobnom prípade - rozsudok NS SR č. 7 Sž 53-56/99).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.), na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie (§ 250ja ods. 2 veta druhá O.s.p.) a pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 3 Sžf/29/2011 zo dňa 17. januára 2012 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11657/2010 zo dňa 07. apríla 2011. Proti rozsudku Najvyššieho súdu SR podal žalobca sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. II. ÚS 168/2012-44 zo dňa 30. apríla 2013 rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf/29/2011 porušil základné právo N. D. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s tým, že s odvolaním žalobcu oboznámil žalovaného, ktorý sa k nemu písomne vyjadril, avšak žalobcu s obsahom jeho vyjadrenia neoboznámil, preto rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžf/29/2011 z 17.01.2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd v odôvodnení nálezu uviedol, cit. „Hoci v odôvodnení rozsudku najvyšší súd výslovne neodkazuje na dôvody, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu sťažovateľa, a odkazuje skôr na „dokazovanie, ktoré bolo na správnom orgáne vykonané viacerými smermi a spôsobmi“ (vyhodnotenie skutkového stavu správnym orgánom i krajským súdom považuje najvyšší súd za správne), predsa vyjadrenie žalovaného tvorí pomerne veľkú časť odôvodnenia jeho rozsudku bez toho, aby bola súčasne známa aj reakcia sťažovateľa na toto vyjadrenie.

Vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa najvyšší súd nezaujal stanovisko k námietke sťažovateľa v otázke „rovnosti zbraní“ v konaní pred najvyšším súdom ani k tomu, čo ho viedlo k postupu, v ktorom sťažovateľovi neumožnil oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného k jeho odvolaniu.

Z princípu kontradiktórnosti konania však vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (napr. vec K. S. proti Fínsku, rozsudok ESĽP z 31. Mája 2001; vec F.R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESĽP z 28 júna 2001). Inak povedané požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESĽP chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II ÚS 249/2012).

Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie. Ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vydal iný zásah, je povinný vec prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie na deň 27.5.2014. S prihliadnutím na záväznú časť právneho názoru ústavného súdu doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného k ním podanému odvolaniu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu sa písomne vyjadril podaním doručeným najvyššiemu súdu dňa 07.10.2013.

Predseda senátu na pojednávaní dňa 27.05.2014 konštatoval, že ako kľúčovou sa javí skutočnosť, že z obsahu rozhodnutí i z vyjadrenia žalobcu čl. 38 zo dňa 23.03.2011 je zrejmé, že žalobca v rámci

obchodného styku nebol v priamom kontakte s F.F., ale bol v obchodnom styku s osobou, ktorú on považoval za obchodného zástupcu F.F..

Žalobca potvrdil, že je pravdou, že túto osobu neidentifikoval a vedel by ju identifikovať iba v prípade, že by ju videl. Nežiadal, aby mu táto osoba preukázala identitu a ani som si jej identifikačné údaje nezaznamenal. Len prevzal dodávku tovaru od tejto osoby.

V súvislosti s konaním neznámej osoby, ktorá sa predstavila ako obchodný zástupca F.F. žalobca trestné oznámenie nepodal. Má však za to, že vykonaním konfrontácie by mohli byť zistené skutočnosti, ktoré by napomohli objasniť identitu tejto osoby.

Žalobca namietal, že žalované správne orgány v danej veci postupovali od konca reťazca, odspodu, keď zisťovali, kto bol dodávateľom SBL, ktoré boli zaistené na jednotlivých prevádzkach reštaurácií a v zariadeniach, ktoré ich distribuovali. Colné orgány následne zisťovali dodávateľov, reťazec končil u žalobcovho dodávateľa F.F., ktorý poprel dodanie tohto tovaru žalobcovi. V zásade namieta prečo nebola vykonaná kontrola spätne zhora nadol od výrobcu a namieta že tovar bol označený slovenskými kolkovými známami. Má za to, že podľa identifikácie kolkov by sa dalo zistiť, kto odviezol spotrebnú daň, lebo spotrebná daň musela byť odvedená. Zdôrazňoval, že kolky boli pravé, tovar bol zaistený na jednotlivých prevádzkach colnými orgánmi a podľa jeho názoru pôvod tovaru sa dá preukázať.

Senát ako zásadné pochybenie zo strany žalobcu vnímal skutočnosť, že nakúpil spotrebiteľské balenia liehu od osoby, ktorej totožnosť si neoveril a dodnes túto osobu nevie identifikovať. Následne takto nadobudnuté spotrebiteľské balenia liehu boli uvádzané do obehu v jednotlivých prevádzkach pohostinstiev. Ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozsudku 3 Sžf/29/2011 zo dňa 17.01.2012. Daňové predpisy vyžadujú, aby dodávateľský reťazec pri obchodovaní s touto komoditou bol transparentný a aby každý dodávateľ zúčastňujúci sa v reťazci na dodaní tovaru bol spôsobilý identifikovať svojho dodávateľa. Táto skutočnosť má význam nielen daňový, ale aj ochrany zdravia konečných spotrebiteľov. Práve daňové predpisy tak vytvárajú systém záruk, že osoba dodávateľa bude vždy identifikovateľná. Odberateľ, ktorý si neoverí svojho dodávateľa sa vystavuje riziku nepreukázania spôsobu nadobudnutia spotrebiteľských balení liehu a tým i vzniku daňovej povinnosti v dôsledku tejto skutočnosti.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu v znení účinnom ku dňu 24.8.2009 daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádza, alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu, či nakladá alebo nakladala s liehom ako vlastným.

Žalobca tým, že prevzal dodávku SBL od osoby, ktorej identitu si neoveril sa dostal do dôkaznej núdze ohľadne preukázania spôsobu nadobudnutia SBL. Podľa vlastného vyjadrenia mal za to, že išlo o obchodného zástupcu F.F.. Skutočnosti nasvedčujú, že sa stal obeťou podvodu neznámej osoby, ktorá disponovala identifikačnými údajmi F.F.. Žalobca však trestné oznámenie vo veci nepodal a nevyvinul žiadnu iniciatívu, aby uvedenú neznámu osobu identifikoval. Žalobca potvrdil, že v priamom kontakte s F.F. nebol. Išlo o neidentifikovaného obchodného zástupcu, ktorý zneužil identitu F.F.. Vzhľadom na to konfrontácii ako dôkaznému prostriedku absenteje predmet.

Dôkazná povinnosť nie je na správcovi dane, ani na žalovanom, ale na žalobcovi. Správca dane na základe vykonaného dokazovania spochybnil dodanie tovaru daňovým subjektom F.F., preto ak žalobca tvrdil, že tovar nakúpil od jeho obchodného zástupcu, bolo jeho povinnosťou preukázať dodanie tovaru osobou uvedenou v predkladaných daňových dokladoch. V danom prípade subjekt označený na dokladoch žalobcu nebol totožný so skutočným dodávateľom tovaru, vystavené a žalobcom predkladané faktúry v daňovom konaní sú pochybné a nestačí len preukázanie dokladu ako takého, ale taký doklad musí vierohodne preukázať subjekt, ktorý tovar dodáva. Dokazovanie zo strany colného úradu slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt

svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť jeho nárok uznaný ako oprávnený.

Treba súhlasiť s názorom krajského súdu, ktorý nezistil dôvod na zrušenie rozhodnutia keď uviedol, že rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je dôsledne odôvodnené a z obsahu spisového materiálu sú zrejmé dôvody vykonania daňovej kontroly, opakovanej daňovej kontroly, podnet Colného riaditeľstva SR a vykonané dokazovanie a tiež to, prečo na námietky uplatnené po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty súd neprihliadal. Postup a rozhodnutie správnych orgánov, ako aj krajského súdu je správny a konformný so zákonom č. 511/1992 Zb. a zákonom č. 105/2004 Z.z. Colné orgány vydali rozhodnutie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a je odôvodnené tak, že poskytuje skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.